

Scénář k rozhlasové reportáži - VLASTIMIL VENCLÍK

Režisér Vlastimil Venclík v roce 1969 natočil film Nezvaný host. Podle normalizačních komunistů to byl útok proti režimu, a tak po zbytek vlády komunismu měl problémy. Pan Venclík se narodil za druhé světové války a celé dětství prožil v totalitě, se kterou se neztotožnil.

Dvojka z mravů, obraz Stalina ... Průšvihy jsem měl celý život, bych řekl, že svým způsobem jsem pořád narážel na to, že jsem viděl něco jiného než hlásala oficiální propaganda.

Celý život ho to táhlo k herectví, původně chtěl jít studovat na DAMU, ale dopadlo to jinak.

Já jsem se v životě hlásil na dvě vysoké školy, na DAMU tam mě nevzali teda na to herectví, ale potom jsem se pod dojmem, že mě jeden posluchač FAMU později to byl manžel Kubišové a později agent, ale podstatný je, že on už na té škole byl, a obsadil mě do filmu, školního filmu jako takového herce film se jmenoval Bílá hůl, to si pamatuji dodneška, takového výrostka jsem hrál, který byl ve vašich letech, a inspirovaný jsem se přihlásil na Famu, tam mě paradoxně vzali hned napoprvé. Hereckou etidu...

Studoval režii, a tak musel natočit film. Napsal scénář o mladém páru, na které v noci zazvoní cizí chlap a vnutí se jim do bytu. Pojmenoval ho Nezvaný host.

Ten film byl vlastně jediný hraný film, který tady vznikl od té okupaci ruský, o tom jak sem přišli ti Rusové v roce 1968.

Komunisté to pochopili, jako kritiku okupace vojsky Varšavské smlouvy a tak ho začali trestat.

Ten film zabavilo ministerstvo vnitra, a potom se mnou udělali krátký proces, vyhodili mě z té školy, jak už jsem říkal, a vlastně jsem mohl pracovat jako režisér po roce 1989, a to už vlastně nikdy nenaskočíte do toho vlaku, protože už mi bylo skoro 50. Už jsem nebyl tak odvážnej jako, když mi bylo 25 a taky to řemeslo je pěkně složitý.

Jeho život se zlepšil až po Sametové revoluci. Znovu začal pracovat u filmu a věnovat se tomu, co ho baví.

Jednak jsem byl rehabilitovanej samozřejmě nikdo vám nevrátí čas, kterej je pro jednou navždy ztracenej, nikdy to nedoženete v té profesi.

Život pana Venclíka by mohl být inspirací pro všechny, jak se nevzdat a neuhnout ze svých principů.

Myslím si jednu věc, učte se, to je přirozené a hledejte pravdu a stůjte si za ní.